

РЕШЕНИЕ

№ 66

Гр. София, 08.06.2022г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на тринадесети април през две хиляди и двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИСЕР ТРОЯНОВ
ЧЛЕНОВЕ: НАДЕЖДА ТРИФОНОВА
ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА

при секретар ИЛ.РАНГЕЛОВА
в присъствието на прокурора ДЖАМБАЗОВ
изслуша докладваното от съдията Н.Трифенова н. д. № 198/2022 година.

Касационното производство е образувано по повод постъпил протест от представителя на Апелативна специализирана прокуратура срещу въззивно решение № 260000 от 25.01.2022г. по ВНОХД № 373/2020г. по описа на Апелативния специализиран наказателен съд. Релевират се касационните основания по чл.348, ал.1,т.1, 2 НПК, като в протеста се прави следното уточнение: решението на апелативния съд в частта, с която се потвърждава присъдата касаеща оправдаването - на подс.И. С. Т. по обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3,пр.2, т.2,вр. ал.2 НК и по чл.255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.1, т.6,7, вр. чл.26 и чл.20, ал.4 НК, - на подс.Т. Й. С. по обвинение за извършено престъпление по чл.321, ал.3,пр.2, т.2,вр. ал.2 НК, както и в частта, с която е изменена първоинстанционната присъда и е намалено наказанието на подс.М. И. Т. за деянието по п.3 по чл.255, ал.3, вр. ал.1,т.2, пр.1, т.6,7, вр. чл.26 НК прокурорът счита за законосъобразно и правилно. Възраженията му касаят частта от въззивното решение, с което е потвърдена първоинстанционната присъда в оправдателната ѝ част, досежно останалите подсъдимите. Представителят на държавното обвинение счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения касаещи всестранния, обективен и пълен доказателствен анализ посочвайки, че вътрешното убеждение на контролираната инстанция е формирано при превратно интерпретиране на доказателствата. Това е довело до незаконсъобразното приложение на материалния закон и оправдаването на подсъдимите. Иска се от касационната инстанция да отмени решението на въззивния съд в протестираната част и да върне делото за ново разглеждане.

Постъпила е касационна жалба и от подс.М. Т., чрез защитника му адв.Т.. Изразява се недоволство от въззивното решение в частта, с която е изменена присъдата на първата инстанция в осъдителната ѝ част, касаеща подс.М.Т.. Касаторът счита, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушение на материалния закон, илюстрирано с признаването му за виновен в извършване на престъпление по чл.255, ал.3, вр. ал.1,т.2, пр.1, т.6 и

7, вр. чл.26 НК. Твърди, че инкриминираните сделки са реални и по тях е осъществено плащане. В рамките на касационното основание по чл.348, ал.1,т.2 НПК счита, че съдебният състав, постановил въззивното решение е бил предубеден и не е формирал вътрешното си убеждение въз основа на безпристрастен анализ на доказателствата. Иска решението да се отмени, подс.М.Т. да се оправдае, алтернативно делото да се върне за ново разглеждане или да се намали наложеното наказание, като явно несправедливо.

Постъпили са подробни възражения срещу протеста от адв.В.- защитник на подс.С. и от адв.И.Д., защитник на подс.М. Д..

В съдебно заседание пред Върховния касационен съд представителят на Върховна касационна прокуратура заявява, че поддържа частично депозирания протест. Не споделя възраженията на прокурора от Апелативната специализирана прокуратура относими към оправдаването на подс.Г.Г. по обвинение за извършено престъпление по чл.144, ал.3 НК, както и тези свързани с оправдаването на подсъдимите Г. Г., Д. Г., М. Д., Е. С., М. Т., И. Л. и К. Г. по обвиненията за извършени престъпления по чл.321 НК. Що се касае до възраженията относими към деянията по чл.255 НК, то представителят на Върховна касационна прокуратура се солидаризира с аргументите, пространно изложени в протеста. Досежно касационната жалба на подс.М.Т., представителят на държавното обвинение намира същата за неоснователна като не счита, че са допуснати изложените в нея процесуални и материално-правни нарушения.

Защитникът на подсъдимия Т.- адв.Т. заявява в съдено заседание, че поддържа жалбата с направените в нея възражения, като акцентира на твърденията за допуснати съществени процесуални нарушения и съсредоточава вниманието си върху показанията на св.Я. и на заключението на допълнителната ССчЕ, които според него са неоснователно игнорирани от въззивния съд. Счита, че не са налице доказателства, които да мотивират извода за виновността на подзащитния му. От друга страна споделя изводите на съда, с които е постановил оправдателна присъда по обвинението по чл.321, ал.3,пр.2, т.2, вр. ал.2 НК и по чл.255, ал.3, вр. ал.1,т.2, пр.2 и т.3, п.1, вр. чл.26 и вр. чл.20, ал.4 НК НК/ по п.2 на обвинението/. Що се отнася до подс.Т.С., на когото също е процесуален представител, то с оглед липсата на протест във връзка с неговото оправдаване намира, че присъдата в тази част е влязла в сила.

Подсъдимият Т. не се явява пред касационния съд и не взема отношение по жалбата.

Защитникът на подс.Г. Г.- адв.Т.Д. изразява несъгласие с възраженията, изложени в касационния протест. Подчертава, че в същия няма изложени доводи, относими към оправдаването на подсъдимия Г.Г. по обвинението по чл.321, ал.3,пр.2, т.1, вр. ал.1, пр.2 НК. Що се отнася до оплакванията за нарушение на процесуалните правила, защитникът счита, че всъщност се касае за искане от страна на прокуратурата за игнориране на голяма част от доказателствата, които опровергават обвинителната теза. Излага становището, че служебното положение на дадено лице не може да го определи автоматично като субект на данъчно престъпление. Възразява срещу обвинителната теза в конкретния случай, приравняваща всяка експедиция с доставка, като изразява несъгласие с нежеланието на прокуратурата да се съобрази със сключените договори за отговорно пазене и с договора за периодична продажба на захар, които са били налични още при провеждането на полицейската операция. Намира за неоснователни и възраженията в касационния протест, с които се атакува въззивното решение в частта относно оправдаването на подс.Г.Г. по обвинението за извършено престъпление по чл.144, ал.3 НК.

Подс.Г. Г. поддържа изложението на защитника си.

Защитникът на подс.Д. Г.- адв.А. не е съгласна с доводите, изложени в протеста. Не съзира твърдените нарушения на чл.13 и 14, чл.107 НПК, тъй като не счита, че е налице превратен, избирателен или тенденциозен доказателствен анализ. Не намира за надежден доказателствен източник показанията на св.М., В. и М. / относими към обвинението по чл.321 НК/. Що се отнася до доказателствата послужили за оправдаването на подсъдимия по обвинението по чл.255, ал.3, вр. ал.1,т.2, пр.2 и т.3, пр.1, вр. чл.26 и вр. чл.20, ал.2 НК, то защитата ги оценя като правдиво интерпретирани и не установява допуснати нарушения, каквито се твърдят в протеста. Акцентира на факта, че договорите за отговорно пазене и за периодична продажба са били реални, а не сключени впоследствие, за да оправдаят и прикрият продажби, респективно, че с настъпването на данъчното събитие, сделките са били документирани по надлежния ред и включени в справките декларации по ЗДДС.

Адв.М., като защитник на подс.Д.Г. се солидаризира с мнението на адв.А..

Подс.Д.Г. поддържа аргументите на защитниците си .

Защитникът на подс.М. Д.- адв.Д. намира протеста за неоснователен. Доводите, с които не споделя възраженията в него, се припокриват с тези на останалите защитници и касаят недостоверността на свидетелските показания, относими към обвинението по чл.321 НК, а относно обвинението по чл.255 НК акцентира на приложените договори и тяхната правна същност.

Подс.М. Д. заявява, че поддържа становището на защитника си.

Защитникът на подс.Е. С.- адв.В. намира, че протестът не следва да бъде уважаван. Подчертава, че още в самия обвинителен акт не са изложени факти, които да очертаят обвинението по чл.321, ал.3, п.2,т.2, вр. ал.2 НК, по което е предадена на съд подсъдимата. Изразява несъгласие с обвинителната теза, че служебни и търговски отношения в случая могат да бъдат инкриминирани като престъпни. На оплакванията в касационния протеста, свързани с оправдаването на подзащитната му по обвинението по чл.255, ал.3, вр. ал.1,т.2, пр.2 и т.3, пр.1, вр. чл.26 и вр. чл.20, ал.2 НК, противопоставя становището си, че съдът не би могъл да игнорира множество гласни и писмени доказателства при условие, че същите са достоверни. В подкрепа на обратното прокурорът не е изложил аргументи, а е представил твърдения, неподкрепени с доказателства. Счита, че не са допуснати процесуални нарушения и в доказателствената дейност на въззивния съд относима към анализа на експертните заключения. Защищава тезата, че служебното положение на подс.С. не я дефинира автоматично като субект на престъплението по чл.255 НК.

Като защитник и на подс.Ив.Т. адв.В. подчертава, че липсва протест по отношение оправдаването му.

Подс.Е.С. и подс.Ив.Т. изразяват съгласие с аргументите на защитника си.

Защитникът на подс.И. Л. и подс.К.Г.- адв.Г.Д. посочва на свой ред, че не са допуснати изложените в протеста съществени процесуални нарушения. Доказателственият анализ е направен законосъобразно, като не са игнорирани относимите доказателства. Не споделя виждането на прокурора, че следва да се кредитира първоначалната ССЧЕ, като намира убедително защитена тезата на съда за нейното отхвърляне. Акцентира на надлежно сключените между „Л. К. „АД и „Л.“ Е. и „Н. К.- 2010“ Е. договори за отговорно пазене на захар, за законосъобразното осчетоводяване на последващите продажби на същите количества, за които са съставени протоколи за прехвърляне на собствеността, за включването на документите в отчетите и справките декларации, при настъпване на данъчното събитие.

Подс.И.Г. изразява съгласие с аргументите на защитника си.

При последната си дума, подс.Г.Г. заявява, че предоставя на съда решението по делото, подс.Д.Г., подс.Д., подс.С., подс.Г. желаят да се остави в сила решението на въззивния съд.

Подс.Т.С. и подс.Ив.Т., които са оправдани изцяло по повдигнатите им обвинения и няма протест срещу въззивното решение в тази част, изразяват мнение за оставяни в сила на въззивния акт.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, второ наказателно отделение, като обсъди доводите, релевирани в протеста и в касационната жалба на подс.М.Т., становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда от 02.03.2020г. по НОХД №507/2015г. Специализираният наказателен съд е признал подс. Г. Г. за невинен в това за периода от началото на месец януари 2012 г. до 14.05.2012г. в [населено място] и [населено място] да е ръководил организирана престъпна група по смисъла на чл.93, т.20 от НК /структурирано трайно сдружение на три и повече лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, а именно престъпления по чл. 255 от НК/, в която да са участвали Д. Г., Е. С., М. Д., М. Т., И. Т., К. М., Т. С., И. Л. и К. Г., като групата да е създадена с користна цел, поради което и на основание чл.304 НПК го е оправдал по повдигнатото обвинение за престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, т.1, вр. ал.1, пр.2 от НК.

Признал е подс. Г. Г. за невинен в това през периода от 01.01.2012г. до 14.05.2012г. в [населено място] и [населено място], при условията на продължавано престъпление, като подбудител в съучастие с Д. Г., Е. С., М. Д. / като извършители/ и М. Т. /от месец февруари 2012г. до 14.05.2012г./, К. М., И. Л. и К. Г. /от месец март 2012г.до 14.05.2012г./ като помагачи/, умишлено да е склонил извършителите Д. Г., Е. С., М. Д. да избегнат установяването и плащането на данъчни задължения по ЗДДС на „Л. К.“ АД в особено големи размери – 711 580,56 лева /седемстотин и единадесет хиляди петстотин и осемдесет лева и 56 ст./, като не издадат фактури съгласно чл. 113 ал. 1 от ЗДДС и затаят истина в подадени пред ТД „ГДО“ НАП София справки–декларации, които се изискват по силата на чл. 125 ал.1 от ЗДДС и чл. 116 ал.1 от ППЗДДС, подробно описани, поради което и на основание чл.304 НПК го е оправдал по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.2 и т. 3, пр.1, вр.чл.26, ал.1, вр.чл.20, ал.3, вр.ал.1 от НК.

Подсъдимият Г.Г. е признат за невинен в това на 11.05.2012г. в 12,54 часа в разговор по телефона с Н. Ч. в [населено място] да се е закарал с убийство на К. Н. С., изричайки думите: „Ще го изкормя тоя твой човек „червенобузест“!... Ще му разпоря корема, рано или късно, това трябва да ти е ясно!... Но ти казвам, че ще му увия червата около ушите!... Ще видиш какво ще стане!...“, като закана с убийство е станала достояние на К. С. на 18.05.2012г. около 9,00 часа в [населено място], като закана е отправена спрямо длъжностно лице – Изпълнителен директор на Национална агенция по приходите и е извършена по повод изпълнение на службата и функциите му и това заканване е възбудило основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл.304 НПК е оправдан по повдигнатото обвинение за престъпление по чл.144, ал.3, пр.1, вр.ал.2,вр.ал.1 от НК.

Със същата присъда подсъдимите Д. Г., Е. С., М. Д., М. Т., И. Т., Т. С., И. Л. и К. Г. са признати за невиновни и оправдани по повдигнатите им обвинения за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр.2, т.2, вр.ал.2 от НК– за участие, заедно с К. М.

(починала на 21.12.2019г.), в организирана престъпна група, ръководена от подс. Г.Г.

С присъдата подсъдимите Д. Г., Е. С., М. Д., И. Л., М. Т. и К. Г. са признати за невинни по обвиненията за извършено в съучастие данъчно престъпление с К. М. (починала на 21.12.2019г.) и подс. Г.Г. и на основание чл. 304 от НПК са оправдани по обвиненията по чл. 255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.2 и т. 3, пр.1, вр. чл.26, ал.1 вр.чл.20, ал.2, вр.ал.1 от НК –за подс. Д. Г., М. Д. и Е. С., респективно по чл. 255, ал.3, вр.с ал.1, т.2, пр.2 и т.3 пр.1, вр. чл.26,ал.1, вр. с чл. 20, ал.4, вр. ал.1 от НК –за подс. И. Л., К. Г. и М. Т..

Със същата присъда първоинстанционният съд е признал подс. М. Т. за виновен в извършване на престъпление по чл. 255, ал.3, вр. с ал.1, т.2, пр.1, т.6 и т.7, вр. с чл.26, ал.1 от НК и при условията на чл. 54 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от три години, като е признат за невинен да е извършил горното престъпно посегателство в съучастие с помагач И. Т., поради което и на основание чл.304 от НПК е оправдан по първоначално повдигнатото му обвинение в този смисъл и за правната квалификация по чл.20, ал.2, вр. с ал.1 от НК. На основание чл.66,ал.1 от НК е отложено изпълнението на наложеното на подс. М.Т. наказание три години „лишаване от свобода“ с изпитателен срок от четири години.

Със същия съдебен акт подс. И. Т. е признат за невинен и оправдан по обвинението му по чл. 255, ал.3, вр.с ал.1, т.2, пр.1, т.6 и т.7, вр. чл.26,ал.1, вр. с чл. 20, ал.4 вр. ал.1, от НК /за съучастие в извършване на данъчно престъпление с подс. М. Т./.

С присъдата първоинстанционният съд се произнесъл за разноските по делото.

По повод постъпил протест и жалба от страна на подс.М.Т. е било иницирано въззивно производство пред Апелативния специализиран наказателен съд. С решение № 260000 от 25.01.2022г. по ВНОХД № 373/2020г., присъдата на първата инстанция е била изменена:

- в частта относно престъплението по чл.255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.1, т.6 и т.7, вр. с чл.26, ал.1 от НК касаещо подсъдимия М. Т., като той е оправдан по обвинението за разликата в общия размер на избегнатите да бъдат установени и платени данъчни задължения за „С.“ Е. над сумата от 194 299, 04 лева до 198 000, 33 лева, както и за разликите по данъчни периоди на тези данъчни задължения, съответно над сумата от 8 636, 19 лева до 11 000, 33лева – за месец януари 2012г., над сумата от 54 337,12 лева до 54 966, 67 лева – за месец февруари 2012г. и над сумата от 131 325, 73 лева до 132 033,33 лева – за месец март 2012г.;

- и в частта относно наложеното на подсъдимия М. Т. наказание „лишаване от свобода“ за извършеното престъпление по чл. 255, ал.3, вр.с ал.1, т.2,пр.1, т.6 и т.7, вр. с чл.26, ал.1 от НК, като на основание чл.55,ал.1,т.1, ал.3 от НК същото е намалено от три на две години;

- в частта относно разноските, като размерът им е намален на 1740,75лв., а разликата до 15 586, 70 лева е постановено да остане за сметка на Държавата.

Касационният протест и жалбата на подс.М. Т. са неоснователни.

Относно доводите изложени в протеста:

Касационната инстанция намира за необходимо да очертае границите на касационната проверка, определена от подадения протест. Същият не касае оправдаването на подс.И. Т. по внесените срещу него обвинения за извършени престъпления по чл.321, ал.3,пр.2,т.2, вр. ал.2 и по чл.255, ал.3, вр. ал.1,т.2, пр.1 и т.6 и 7 вр. чл.26 и чл.20, ал.4 НК и оправдаването на подс.Т. С. по внесеното срещу него обвинение по чл.321, ал.3,пр.2,т.2, вр. ал.2 НК. С постановяването на

въззивното решение, първоинстанционната присъда по отношение на тях е влязла в сила.

Досежно възраженията на представителя на държавното обвинение, относими към останалата част на въззивния съдебен акт, касационната инстанция намира следното:

Основна част от доводите в касационния протест са за допуснати от контролираната инстанция съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в необективен и едностранчив доказателствен анализ, превратно тълкуване на доказателствата, довело до неправилно формиране вътрешното убеждение на съда. Разгледани в своята същност конкретните аргументи в подкрепа на твърдението за наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК всъщност касаят обосноваването на съдения акт, доколкото се противопоставят на суверенното право на съда да прецени на кои доказателства да се довери и кои да дискредитира. Касационният съд е имал многократно повод да отбележи в решенията си, че преценката за достатъчност и достоверност на доказателствата е изцяло и само право на съдебните инстанции по фактите и то не може да се коригира в рамките на настоящия касационен контрол. Прави впечатление, че голяма част от доводите на прокурора представени като оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, всъщност се отнасят именно до обосноваването на въззивното решение и директно интервенират върху суверенната воля на съда да прецени на кои доказателства да даде вяра и кои да отхвърли. Процесуални нарушения биха се констатирани, ако тази воля на съда не е обективирана ясно и не е мотивирана, както и ако съдържанието на информацията изводима от съответните гласни или писмени доказателства е изопачена и невярно представена. Правомощията на настоящата инстанция са единствено по отношение материалната и процесуална законосъобразност на съдения акт, а не по отношение на неговата обосноваване. Разглеждайки доводите в касационния протест в светлината на така направеното уточнение, може да се отбележи следното:

Превратност при интерпретиране на доказателствата прокурорът съзира в анализа на дадените от св.М., В. и М. показания. Всъщност оплакванията са досежно отказа и на двете предходни съдебни инстанции да кредитират приобщените чрез прочитане показания на тримата свидетели, дадени на досъдебното производство. Доколкото въззивният съд е изложил нужните мотиви, за да обоснове това свое решение, настоящата инстанция не е с правомощия да коригира волята му да отхвърли показанията на тримата свидетели, прочетени по реда на чл.281 НК. Тук следва да се уточни, че съдът не е кредитирал показанията им не само поради съмнение за депозирането им под неправомерно въздействие, а тъй като същите не касаят инкриминирания период и пресъздават слухове и предположения, както и лична оценка квалифицираща дадена дейност като противозаконна. Не търпи упрек дейността на апелативната инстанция във връзка с доказателствения анализ на показанията на св.М.. Същите са обсъдени в нужната пълнота, като аргументирано въззивният съд е преценил, че не могат да послужат като надеждно доказателство установяващо инкриминираната по делото дейност на подсъдимите. Не само отбелязаните вече различни времеви граници, за които се отнасят тези показания, но и същността на описаните „схеми“ е дало основание на съдът да не им се довери. Твърдението на прокурора на стр.6 от протеста, че „от достоверни доказателства по делото е видно“, че големи количества захар, собственост на „Л. К.“ АД и съхранявани в „Бургаски захарен завод“ ЕАД и „Девненски захарен завод“ ЕАД са били продадени на подс.М Т., като не са били издавани фактури и съответно не са включвани в дневниците за

продажбите и справките -декларации за данъчните периоди и това е довело до невнасяна на дължимия ДДС, остава становище на държавното обвинение, което не е намерило доказателствена подкрепа в показанията на тези трима свидетели. Достоверните, според държавното обвинение, източници не само не са конкретизирани, но коректното позоваване на процесуалните правила изисква оценката на определено доказателство за достоверно да се даде със съдения акт. Очевидно въззивният съд не е ценил като такива показанията на св.М., св.В. и М. като е изложил доводи за това / стр.95 и сл. и стр.187 и сл. от въззивното решение/, отговаряйки на същите възражения, които са направени и пред настоящата инстанция.

Изложените съображения относно липсата на аргументи, които могат да се разпознаят като касационно основание по чл.348, ал.1,т.2 НПК, са относими и към недоволството на държавното обвинение изразено по повод анализа на показанията на св.А., св. С., св.Б., Д. и Ф.. Не може да се сподели тезата на прокурора, че показанията на св. А. и Б. са превратно интерпретирани, доколкото същите са отразени правдиво в мотивите на атакувания съдебен акт. Не се констатира изопачаване на съдържанието им, нито некоректно пресъздаване. Становището, че показанията на св.Б. не опровергават обвинителната теза не влиза в конфликт с коректността на доказателствения анализ, доколкото съдът не твърди противното, но не прави и извода, че показанията му подкрепят доводите на държавното обвинение.

Що се отнася до показанията на св.С., то прокурорът не възразява срещу тяхната процесуална законосъобразност, а изразява несъгласие със заявеното от свидетелката, което е възражение срещу достоверността на показанията ѝ.

Не се споделя становището на прокурора, че оказано неправомерно влияние по отношение на св.С. и св.Г. е повлияло на обективността на показанията им. Професионалните им позиции и служебната връзка с подсъдимите С., Д., Д.Г. и М. не прави показанията им процесуално недопустими. Посочените обстоятелства са отчетени от въззивния съд с нужното внимание, за да се извърши в най-пълна степен всестранен и обективен доказателствен анализ.

Некоректно е твърдението в протеста, че въззивният съд превратно е тълкувал доказателствата въз основата, на които е направен фактическия извода за констатиран теч и нуждата от ремонт в складовете на двата захарни завода- „Бургаски захарен завод“ и „Девненски захарен завод“ . Не само законосъобразно приобщените гласни доказателства, но и писмените такива представени пред въззивния съд, са в основата на изводите за възникването на този проблем и опасността от влошаване качеството на захарта от влагата. Превратно са представени в протеста обстоятелствата относно опасността, която е криела повишената влажност за захарта, като се твърди, че няма доказателства тя да е била с лошо качество. В мотивите на контролираната инстанция не са направени подобни констатации, а са възприети като правдиви и доказателствено обезпечени изводите, че опасността е била реална, а неблагоприятните последици при непредприемане на действия по преместване ѝ - сигурни. Не на последно място следва да се отбележи и непренебрегнатия от съдебните инстанции факт, че „Бургаския захарен завод“ е имал договорни отношения по преработка на нерафинирана захар, изискващи осигуряване на площ за съхранение на суровината.

Коректно са интерпретирани от апелативния съд показанията на свидетелите П. и С., имащи отношение към търговските отношения между „Л. К.“ АД и „Н. К.- 2010“ Е.. Обстоятелствата, от кого се е осъществявало оперативното управление на последното дружество, са изведени в резултат на законосъобразно приобщени гласни и писмени доказателства, касаещи търговската му дейност.

Всъщност възраженията в протеста относно тази група гласни доказателства касае крайният извод за реалността на сключения договор за отговорно пазене. Аргументите на прокурора за начина на експедиране на захарта и нужните документи, придружаващи изнасянето на всяко количество захар от складовете на „Бургаски захарен завод“, респективно и „Девненски захарен завод“ / заявка, известие и нареждане за експедиция, кантарна бележка, товарителница/ не се разминава от установеното от съда. Различията са в крайните заключения, дали това е ставало в рамките на договора за отговорно пазене или се е осъществявала реална продажба, за която не се е съставяла фактура, по който въпрос ще се изложат аргументи по-долу.

В протеста са изложени възражения и относно доказателствения анализ направен от въззивния съд, относим към приетите по делото експертизи и тяхното кредитиране. Факт е, че са налице няколко съдебно-счетоводни експертизи / единична от ДП, тройна назначена от първоинстанционния съд и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза/ анализирани доказателствения материал и предоставили отговори на поставените им задачи. Недоволството на прокурора от избора на съдебните инстанции да кредитират допълнителната ССЧЕ и да не се ползват с доверие заключенията на останали две, реално не се основава на допуснато съществено процесуално нарушение в аналитичната дейност на съда. Изключително подобно / стр.140-144 от мотивите към въззивното решение/ апелативната инстанция се е спряла на всяко едно от тези три заключения, като е изложила пространни мотиви за причините, поради които те не се възприемат изцяло или частично, както и това защо допълнителната ССЧЕ се ползва с доверие. Доводите на контролирания съд не са произволни и лишени от доказателствена обезпеченост, а са направени след всеотпадна преценка на всички приложени доказателства по делото и относимостта им към инкриминираната престъпна дейност. Касационната инстанция тук следва отново да отбележи, че въпросът за кредитиране на едно или друго доказателства по делото е суверенно право на съда и крайният извод да цени като достоверно дадено доказателство не може да се оцени в светлината на допуснато съществено процесуално нарушение, ако волята на съда е достатъчно ясно мотивирана . Очевидно е от изложените мотиви, че въззивният съд не се е задоволил с декларативно отбелязване на обстоятелството, че изцяло не кредитира ССЧЕ изготвена на ДП и частично тази от първата инстанция, а е направил преценка дали експертите са се запознали и са взели предвид всички относими доказателства / включително договорите за отговорно пазене и периодични продажби сключени между „Л. К. „АД и трите дружества- „Л.“ Е., „Н. К.- 2010 Е.“ и „С. Е./, дали отговорите им съответстват на актуалното към момента законодателство, дали са изказани предположения или са направени експертни изводи, като са съобразени направените от вещите лица уточнения и разяснения в съдебните заседания. Този законосъобразен подход е довел до формиране на правилна преценка у съда да не кредитира заключението на ССЧЕ от ДП и това на ССЧЕ назначена от първия съд, с изключение частта касаеща констатациите и изводите за избегнати да се установят и платят данъчни задължения от „С.“Е. и частта от допълнителната ССЧЕ относима към установените за донасяне ДДС по повод констатирани разлики в продажната и покупната цена на захарта през инкриминирания период установени .

Не на последно място трябва да се отбележи, че не могат да се споделят доводите на прокурора за игнориране на определен кръг доказателства, а именно ВДС събрани чрез експлоатиране на СРС, при обосноваване изводите на съдените инстанции да кредитира или не експертните заключения. В съответствие с процесуалния закон въззивният съд е приел, че престъпленията по чл.255 НК не

фигурират в посочените в разпоредбата на чл.172, ал.2 НПК тежки умишлени престъпления, за разследването на които могат да се използват специални разузнавателни средства.

Изводите относно липсата на процесуални пропуски касаят и заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза имаща отношение към законосъобразността на доказателствения анализ относим към обвинението по чл.144 НК. Не са игнорирани дадените от експертите разяснения пред първия съд, което е довело и до уточнение на направеното от тях заключение относно причините за констатираната остра стресова реакция у св.К.С..

Възраженията в касационния протест, че писмените доказателствено-договорите за отговорно пазене сключени между „Л. К.“ АД и „Л.“ Е. и „Н. К. 2010“ Е., договорът за периодична продажба на бяла захар сключен между „Л. К.“ АД и „С.“ Е., протоколите за прехвърляне правото на собственост върху захарта на дружествата „Л.“ Е. и „Н. К. 2010“ Е. са надценени от съдебните инстанции, са лишени от основание. Твърдението, че тези писмени доказателства не следва да се ценят остава не подкрепено с надлежни доводи.

Въззивният съд е мотивирал достатъчно убедително извода си, че договорите за отговорно пазене на захар, сключени между „Л. К.“ АД от една страна и „Л.“ Е. и „Н. К. 2010“ Е. от друга, както и този за периодични продажби на захар със „С.“ Е. са достоверни писмени доказателства и това не е сторено произволно. Съпоставката на посочените договори с останалите писмени доказателства установяващи плащания за транспорт на количествата захар, за наем на складове, издаването на документи за експедиция на захарта, последващо оформените протоколи за прехвърляне собствеността на количествата захар на двете дружества- „Л.“ Е. и „Н. К. 2010“ Е., както и многобройните свидетелски показания свързани с времето на сключване на договорите и начина им на изпълнение, са дали убедителна доказателствена основа на въззивния съд, за да приеме, че същите са реални. Не може да се сподели тезата на обвинението, че договорите за надценени, тъй като същите са интерпретирани от апелативния съд съобразно действителното им съдържание и с оглед на писмените доказателства установяващи тяхното изпълнение- известия, заявки, кантарни бележки, товарителници, както и гласните такива / показания на служители на дружествата имащи отношение към сключването на договорите, тези консултирали търговците за спецификата на договорите/.

Упрек от прокурора е отправен и към анализа на веществените доказателствения средства изготвени от експлоатираните СРС, като се посочени разговори проведени между подс.М.Т. и подс.М., подс.Д.Г. и се подчертава, че същите са относими към доказване на обвинението за извършено престъпление по чл.255 НК в съучастие между всички подсъдими, с изключение на подс.С.. Посочените пропуски не са налице, доколкото въззивният съд с нужното внимание е обсъдил същите / стр. 175 и сл.от мотивите/, аргументирано не ги е ползвал като законосъобразен доказателствен източник касаещ деянието по чл.255 НК по изложените вече причини, изключващи това престъпление от обхвата на чл.172, ал.2 НПК, като допустим способ за доказване. Що се отнася до относимостта им към обвиненията по чл.321 НК, то разговорите на подс. М.Т., фиксирани във ВДС изготвени при експлоатирани СРС, съдържащи информация за договаряне на цени, имена и данни на шофьори и разговори между подсъдимите М., Г., Д.Г. с получателите на захарта, не са интерпретирани от съда в смисъл желан от прокурора, извън обичайни търговски отношения. Виждането на представителя на държавно обвинение на стр.20, абз.1 и стр.22 от касационния протест, че от експлоатацията на СРС и фиксирането им във ВДС се установява предаването от

подс.М.Т. на парични средства в брой в офиса на „Л. К.“ЕАД не намира доказателствена подкрепа . Докато за извършените тегления на суми от сметките на „С.“ Е. има събран надлежен доказателствен материал, то твърдението на прокурора, че сумите са носени в офиса на „Л. К.“АД или че шофьори за предавали парични суми на същото място, остава в сферата на предположенията.

Що се отнася до обвинението по чл.144 НК, то фиксираните разговори, установяват точното им съдържание, за което няма спор.

Може да се обобщи, че на базата на адекватен и обективен анализ на събраните в съответствие с процесуалния закон доказателства, въззивният съд е направил своите изводи относно възприетата фактическа обстановка. Подробно и в съответствие с процесуалните правила са мотивирани заключенията кои свидетелски показания да се кредитират и на кои да не даде вяра, съпоставяйки ги помежду им и с другите доказателствени източници, като писмени доказателства, експертни заключения и ВДС от експлоатиране на СРС. На обстоен анализ са подложени и обясненията на подс.Г.Г., М.Т., Л. и Г. като същите не са фаворизирани, а са имали основно контролни функции по отношение на другите доказателствени източници. Посочените в тях факт, са намерили потвърждение в относимите писмени доказателства- договори за отговорно пазене, за периодични продажби, документите съпътстващи всяка отдела експедиция на захар от двата завода в гр. Бургас и гр. Девня, приложени фактури, счетоводни документи-справки декларации, дневници за покупки и продажби, платежни документи и банкова документация, удостоверения за регистрации на фирми, справки за дейността им, заключения на съдебно счетоводни експертизи, показания на свидетели /служители на дружествата, на фирмите осъществявали счетоводно обслужване, на шофьорите ангажирани в превозването на захарта, с представители на данъчната администрация осъществявали проверки на търговците/.

От изложеното до тук се прави заключение, че не се констатира пропуски в аналитичната дейност на съда, които да подкрепят възраженията в протеста за нарушения на чл.13, 14 и ччл.107 НПК.

Относно касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 НПК.

Оплакването за нарушение на материалния закон свързано с признаването на подсъдимите за невиновни в извършване на престъпление по чл.321 НК не се поддържа от представителя на Върховна касационна прокуратура. Предвид това, че протестът не е оттеглен в тази му част, касационната инстанция дължи произнасяне по наведените в него доводи. Разгледани по същество същите не могат да се споделят. Напълно основателни са аргументите на защитниците на подсъдимите, че в протеста не са изложени никакви правни съображения, относими към изразеното недоволство от оправдаването на подсъдимите по обвинението за ръководство и участие в организирана престъпна група. Декларативно и обобщено на стр.31 от протеста е отбелязано, че допуснатите съществени процесуални нарушения са препятствали въззивния съд на приложи правилно материалния закон. Това лишава настоящата инстанция от възможността да даде отговор на оплакванията, които не са конкретизирани и я поставя в положение да предполага, какви евентуални пропуски и нарушения от страна на съда са мотивирали недоволството на прокуратурата . Единствено може да се обобщи, че правните изводи на апелативния съд са пространно мотивирани, изведени са основните признаци на организираната престъпна група, като структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години. Липсата на доказателства, установяващи ръководната роля на подс.Г.Г. по отношение на организираната престъпна група и участието на

останалите подсъдими- Д.Г., М.Д., Е.С., М.Т., И.Т., Т.С., и.Л., К.Г. в нея, за да се извършват престъпления по чл.255 НК, законосъобразно е довело и до оправдаването на подсъдимите по това обвинение.

Формулираните твърдения, за постигната договорка между подсъдимите, за синхронизиране на дейността им в рамките на трайно изградено и йерархически структурирано сдружение за извършване на данъчни престъпления, са останали недоказани въпреки предприетите от съдебните инстанции действия по попълване на делото с нужните доказателства и техния всестранен анализ. Взаимоотношенията между подсъдимите, които са били служебни или търговски, в качеството им на членове на надзорния и управителния съвет на „Л. К.“ АД, на изпълнителни директори на дружеството или съконтрагенти по сключени договори, не се установява да са прераснали в престъпни зависимости и по-точно такива в сдружение дефинирано от чл.93, т.20 НК като ОПГ. Въззивният съд е изследвал всеки довод на обвинението в тази посока, като изрично е подчертал недоказаността на твърдението за събиране на подсъдимите с цел съгласуване на волята им да извършват данъчни престъпление през м.януари 2012г. , както и впоследствие изпълнение на някакви поставени от подс.Г.Г. задачи по престъпно акумулиране на парични ресурси чрез нефактуриране на доставки до клиенти. Що се отнася до подс.Л., Г., М.Т., И.Т. то свързаността им с дружества, с които „Л. К.“ АД е имало търговски отношения законосъобразно не е преценено от апелативната инстанция като достатъчно категоричен довод, който да ги причисли към организирана престъпна група, в която те са приели да участват, изпълнявайки дадени от останали членове указания за извършване на сделки без съответни документи.

Общият престъпен замисъл, който прокурорът иска да извлече от показанията на св.М., М.В. и М., не се установява с необходимата категоричност, като аргументите на въззивния съд да не кредитира посочените показания са изчерпателно обосновани и по тях касационната инстанция взе отношение.

Въззивният съд е направил подробен правен анализ, който е относим към обективната и субективна страна на деянието по чл.255 вр. чл.20 НК, за да приеме, че подсъдимите следва да бъдат оправдани, както следва: подс.Г.Г. за извършено престъпление по чл. 255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.2 и т.3, пр.1, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл.20, ал.3, вр. ал.1 от НК, подс. Д.Г., М.Д. и Е.С. – за извършено престъпление по чл. 255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.2 и т.3, пр.1, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК и подс. М.Т., И.Л. и К.Г. – за извършено престъпление по чл. 255, ал.3, вр. ал.1, т.2, пр.2 и т.3, пр.1, вр. чл. 26, ал.1, вр. чл.20, ал.4, вр. ал.1 от НК.

В съответствие със закона и съдебната практика са очертани границите на изпълнителните деяния по чл.255 НК. Основните въпроси, които се поставят на обсъждане по настоящото дело са: има ли възникнало данъчно задължение за внасяне на ДДС и ако има такова кое е данъчното събитие, което го поражда. Въззивният съд правилно е насочил своето внимание към трите договора, имащи съществено значение за отговорите на така формулираните въпроси. Това са двата договора за отговорно пазене на захар сключени между „Л. К.“ АД от една страна и „Л.“ Е. и „Н. К. 2010“Е. от друга, както и договорът за периодични продажби на захар сключен между „Л. К. „АД и „С.“ Е..

Анализирайки същността на договорите за отговорно пазене, мотивирано и законосъобразно е направен изводът, че експедициите на захар въз основа на договорите за отговорно пазене не могат да се приемат като продажба на тези количества, респективно не е настъпило данъчно събитие, което да изисква фактуриране на експедираните количества и включването на фактурите в дневниците за продажби и справките декларации по ЗДДС. Действително при

изнасянето на количествата захар от складовете на Б. и Д. захарни заводи са се съставяли и издавали нужните документи- заявка, нареждане за експедиция, кантарна бележка, които са се издавали и при извършване на продажби. Това не означава обаче, че фактическата експедиция, придружавана от посочените документи, направена в изпълнение на договорите за отговорно пазене, прехвърля собствеността на стоката, в случая количествата захар, върху изпълнителя на договора. Дружествата „Л.“ Е. и „Н. К.- 2010“Е. са имали задължения по посочените договори за извозят и съхраняват захарта в свои складове, срещу заплащане за услугата от страна на „Л. К.“ АД. Причините за сключването на подобни договори принципно са без значение и могат да се разнообразят, но съдът е изяснил и това обстоятелство, за да приеме тяхната реалност, а не фиктивност. Причините са -констатирани течове от покривите на складовете в двата завода, наложили преместването на захарта. Данъчното събитие е настъпило с прехвърляне собствеността на количествата захар, станало с приложените като писмени доказателства- протоколи- три протокола от 02.05.2012г., с които на „Л.“ Е. е прехвърлена собствеността върху захарта като в съответствие с чл.25, ал.2 ЗДДС на тази дата е издадена и фактура от „Л. К.“ АД към „Л.“ Е. за продажба на 1184т. захар. Фактурата е включена в дневниците за продажба на „Л. К.“ АД, респективно в дневниците за покупка на „Л.“Е., включена е в дневниците да продажби, респективно покупки, като е извършено и плащане.

Същото се е случило и със захарта, предадена за отговорно пазене на дружество „Н. К. 2010“Е.. При прехвърляне на собствеността станало с протокол на 04.05.2012г.,е съставена данъчна фактура съобразно изискванията на чл.25, ал.2 ЗДДС, включена в дневниците за продажби, респективно покупки, извършено е плащане.

Формулираното в чл.25, ал.2 ЗДДС определение, че данъчното събитие възниква на датата, на която е прехвърлено правото на собственост върху стоката или друго вещно право, не подкрепя тезата на обвинението, приравняваща всяка експедиция на захар, независимо от основанието на което това е сторено, на продажба или прехвърляне право на разпореждане със стоката.

Следователно извършената продажба на въпросната захар станала в началото на месец май 2012г. е данъчното събитие по смисъла на чл.25, ал.2 ЗДДС, за което е следвало да се издадат фактури за продажба и да се отрази в дневниците за продажба, респ. покупка, както и да намери място в справките декларации. Това е сторено от дружествата, поради което и законосъобразно въззивният съд е приел, че няма извършено от обективна страна деяние по чл.255 НК- неиздаване на фактури за извършени сделки, с което е затаена истина, за да се избегне установяване и плащане на данъчни задължения в особено големи размери.

Относно договорът за периодична продажба, сключен между „Л. К.“ АД и „С.“ Е., то въззивният съд се е спрял детайлно на въпроса за момента на настъпване на данъчното събитие, като е извел правните си изводи съобразно разпоредбата на чл.25, ал.4 ЗДДС, определяща, че при доставка с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение, с изключение на доставките по чл.6, ал.2 период или етап, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. Не търпят упреци правните заключения на въззивния съд, че предвид установеното наличие на реално сключен договор за периодична продажба между дружествата на 20.02.2012г., направените доставки са данъчно документирани в края на периода, а първият период е изтичал в края на м.април 2012г., когато купувачът е трябвало да заплати полученото от него количество захар, според клаузите на договора, от 27 до последно число на последния месец за всеки период. Или с

други думи- данъчното събитие при договор за периодична доставки възниква на датата, на която плащането става дължимо- в конкретния случай и за инкриминирания период това е – от 27 число на м.април до края на същия месец, когато е приключил и първия период. Тогава са издадени трите фактури за продажба на захар / две на 27.04.2012г. и една на 30.04.2012г./ надлежно включени в дневника за продажби на „Л. К.“ АД и респективно в този за покупки на „С.“ Е. и са отразени в СД по ЗДДС на двете дружества.

Въпреки установената липса на посочените обективни признаци на деянието, въззивният съд с нужната убедителност е защитил и тезата, че в конкретния случай подсъдимите Д.Г., подс.Е.С. и подс.М.Д. не биха могли да се определят като субекти на престъплението по чл.255 НК.

Твърдението в касационния протест, че тримата подсъдими са съставили документи съдържаща неверни обстоятелства, а именно дневници за продажби, които са неразделна част от справките декларации по ЗДДС не намира доказателствена опора. Изследван е от апелативния съд въпросът кой е осъществявал фактическото изпълнение на задълженията да се води счетоводството и по-конкретно да се включват фактурите в съответните дневници, същите да се попълват коректно, както и да се изготвят справките декларации. Не би могла да се сподели тезата на обвинението, че служебното положение на подсъдимите е определящият и основен фактор, който ги прави носители на посочените задължения и независимо от обстоятелството кой е натоварен с тях, подсъдимите ще носят наказателна отговорност в случай на неизпълнението им. Апелативната инстанция правилно е мотивирала извода си, че служители от счетоводния отдел на „Л. К.“ АД/ св.К. С., Цв. Г. и М.К./ са издавали данъчни фактури при настъпване на данъчните събития, съобразно разписаното в разпоредбите на чл. 25, ал.2 и ал.4 от ЗДДС. Те са отразявали фактурите в дневници за продажби и са ги включвали в справките– декларации по ЗДДС на акционерното дружество за съответните данъчни периоди. Изпълнителните директори, както и членове на Управителния съвет не са издавали фактури и не са попълвали справки декларации, не са имали и достъп до счетоводната програма „Ажур“.

Очертавайки субектите на престъплението по чл.255 НК, Върховният касационен съд последователно в практиката си отстоява тезата обективизирана и в Тълкувателно решение 4/2016г. на ОСНК на ВКС , че „правните норми по чл.255, чл.255а и чл.256 НК, респ. чл. 255 - 257 от НК (ДВ, бр. 62/97 г.) не посочват изрично особено качество на субекта на престъплението. Кръгът на наказателно отговорните лица, които могат да бъдат техен субект, се определя от специфичния характер на обективните признаци, предвидени в състава на престъплението физическо лице също е възможно да бъде субект на престъплението, когато осъществява фактическото изпълнение на задълженията на търговеца, възложени му от съответния данъчен закон. Разрешаването на този въпрос зависи от съвкупността на фактическите обстоятелства по делото.“

Приемайки липса на обективни и субективни признаци на престъпния състав на чл.255 НК осъществен от подс.Д.Г., подс.Е.С. и подс.М.Д., като извършители, въззивният съд законосъобразно е достигнал до извода и за отпадане на наказателната отговорност на лицата, предадени на съд да подбудителство към това деяние / касателно подс.Г.Г./, респективно и помагачество при осъществяването му / подс.Л., подс.Г. и подс.Т./.

Представителят на Върховна касационна прокуратура не поддържа протеста в частта относно оправдаването на подс.Г.Г. по обвинение за извършено престъпление по чл.144, ал.3 НК, но предвид липсата на оттегляне, настоящата

инстанция следва да изложи своите аргументи по направените възражения. По този пункт на обвинението няма спор по фактите, установяващи, че на инкриминираната дата, в телефонен разговор със св.Ч., подс.Г.Г. е произнесъл думите „...Ще го изкормя твоя тоя човек „червенобузест“! Ще му разпоря корема, рано или... това трябва да ти е ясно! Но ти казвам, че ще му ги увия червата около ушите! Ти ще видиш какво ще...!“. Въпросът касае законосъобразната интерпретация за същите, както и правилното приложение на материалния закон. Касационният съд не може да сподели недоволството на прокурора, че съдът в разрез със събрания доказателствен материал и въпреки наличието на достатъчно категорични доказателства, е оправдал подс.Г.Г. по обвинението за извършено престъпление по чл.144, ал.3 НК, приемайки, че не са налице обективните и субективни признаци на престъплението- закана с убийство.

Не може да се сподели възражението на прокурора, че лицето наречено „червенобузест“-ия е пределно ясно идентифициран като св.Кр.С.. Апелативният съд е противопоставил на това оплакване обоснования аргумент, че в отправените заканителни думи лицето всъщност не е назовано с име или прякор известен в обществото. Заканата е била отправена не директно, а чрез трето лице / св.Ч./, което не е проявило активност да се свърже веднага със св.С., за го „предупреди за опасността“. Въззивният съд не е игнорирал заявеното от св.С. пред съда, че всъщност му е било внушено, че е обект на закани, както и че св.Ч. е направил свои предположения, за кого са отправени думите изречени от подс.Г.Г.. Не е пренебрегнато и разяснението на вещите лица изготвили комплексната съдебно психиатрична и психологическа експертиза. Не търпят упрек изводите на апелативната инстанция относно липсата на умисъл в действията на подс.Г.Г. за извършване на престъпление по чл.144, ал.3 НК, направени на базата на особеното му емоционално състояние, в което се е намирал по повод ареста на сина му и липсата на доказателства за намерението му изречените думи достигнат до св.С. и да предизвикат основателен страх.

Поради изложеното, настоящата инстанция намира, че материалният закон е приложен правилно, доколкото установените по делото факти не очертават обективните и субективни признаци на престъплението по чл. 144, ал. 3 от НК-подсъдимият Г.Г. да е отправил закана за убийство по отношение на св.С., която с оглед конкретиката на събитията да е била достатъчно сериозна и да е предизвикала основателен страх за осъществяването ѝ.

Относно касационната жалба на подс.М.Т..

В същата се релевират и трите касационни основания по чл.348, ал.1,т.1,2, и 3 НПК.

В подкрепа на оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения се оправя критика към извършения доказателствен анализ от стана на въззивния съд, към неговата обективност и безпристрастност. Последните две възражения всъщност се запълват с доводи относно кредитирането на определен кръг доказателства, които защитата не счита за достоверни.

Анализирайки възраженията на подсъдимия, касационната инстанция намира за необходимо да подчертае на първо място, че не се констатира предубеденост и пристрастност на съда, каквато подсъдимият претендира, че е допусната. Не се споделят оплакванията за „явен обвинителен уклон“ и наличие на фактически и правни заключения без доказателствена опора. Всъщност, разгледано по съществото си, това оплакване на касатора е насочено към оценъчната дейност на въззивния съд по доказателствата, която е негово суверенно право. Изводите на апелативната инстанция относно кредитирането на определени доказателства не е направено голословно и избирателно, а е резултат на задълбочен и обективен

анализ, в хода на който са разгледани доказателствата и са съпоставени с възраженията на подсъдимия. Не се констатира процесуални пропуски в аналитичната дейност на съда при интерпретирането на доказателствата, те са възпроизведени съобразно действителното им съдържание. Обстоятелството, че съдът е възприел за правдиви тези, за които защитата има обратното становище, не прави изводите му порочни.

С нужната убедителност въззивният съд е аргументирал изводите си относно действителната роля на подс.М.Т. в дейността на дружествата „С.“ Е. и „С. Т.“ Е. и е отхвърлил тезата, че е имал отношение само към доставките на захар правени от „С.“ Е.. Формалното вписване на св.Г.С. за едноличен собственик на капитала на двете дружества и на св.Я. като управител и представляващ „С.“ Е. е било съпоставено с изобилния доказателствен материал установяващ фактическата роля, която подс.М.Т. е имал по управление и представителство на двете дружества / показанията на св.С., на св.А., св.В., св.Д.-Н.- синдик на „С. Т.“Е., Й., М., писмените доказателства- договор за наем на недвижим имот- склад във „Военна рампа“, данъчно документация/. В този смисъл не търпи упрек направения от въззивния съд доказателствен анализ и не могат да се споделят възраженията на защитата за превратно тълкуване на доказателствата и тяхното изопачаване. Действително първата инстанция не е намерила за относими към предмета на доказване показанията на св.В. и св.Н., но обратното становище на въззивния съд не може да се определи като проява на предубеденост в полза на обвинителната теза. Апелативната инстанция има правомощията да коригира изводите на първия съд по доказателствата и по фактите, като резултат от собствен анализ, за който дължи изложението на мотиви. Такива са налични относно показанията на двете свидетелки, като подробно и аргументирано апелативния съд е посочил значимостта на показанията им за предмета на делото / стр.128-129 от решението/.

Не са пренебрегнати от въззивната инстанция показанията на св.Я., както твърди касатора. Същите са били обект на подробен анализ / стр.130-134 от въззивното решение/, довел до крайния извод за тяхното дискредитиране. Останали са без нужната доказателствена подкрепа твърденията му, че подс.М.Т. е отговорял само за търговията със захар осъществявана от „С.“ Е., а самият той е бил ангажиран с отношенията с дружествата „Гаранция Т.“, „Б.“, „С. Т.“ и „М-т.“.

Не може да се сподели оплакването на защитата, че въззивният съд не е отговорил на всички възражения, което формулира процесуалния порок- липса на мотиви. Пространно / стр.210 и сл. от решението/ е разгледано всяко едно от тях и е даден убедителен и законосъобразен отговор. Несъгласието на подсъдимия с тях не прави изводите на съда незаконосъобразни.

Въз основа на правилно установени факти и законосъобразно осъществена аналитична дейност по преценка на доказателствата, въззивният съд е достигнал и до правно издържаните изводи за виновността на подсъдимия М.Т., водеща до ангажиране на наказателната му отговорност за извършено престъпление по чл. чл. 255, ал.3, вр.с ал.1, т.2,пр.1, т.6 и т.7, вр. с чл.26, ал.1 от НК.

Воззивният съд законосъобразно е приел, че подс.М. Т. е субект на престъплението по чл.255 НК, на базата на верните изводи за фактическата му роля в управлението на дружествата и съобразно възприетото в Тълкувателно решение 4/2016г. на ОСНК на ВКС. Негово е било задължението за вярно деклариране на посочените в текста на чл.255 НК обстоятелства, след като фактически е извършвал дейност по представителство и управление на „С.“Е., включително и е бил ангажиран със счетоводната му дейност, като лично е носел фактури и счетоводни документи на св.А..

В този смисъл е неоснователно възражението на защитата, че подсъдимият не е включвал в счетоводната документация фактури по неосъществени доставки, с което да е упражнил право на наследващ се данъчен кредит. Точно в обратния смисъл въззивния съд е защитил своите изводи, като е приел, че е налице фиктивност на инкриминираните доставки от страна на фирми, които не са развивали никаква дейност през визирания период / „Г. т.“ Е., „П. К.“, „М. Т.“, „Б.“/, не са разполагали с необходимата кадрова, материална и финансова обезпеченост, за да осъществява такава дейност, не са извършвали и плащания. Час от фирмите са извършвали и дейност, нямаща нищо общо с търговията със захарни изделия. Включвайки тези фиктивни доставки в дневниците за покупки и в справките – декларации по ЗДДС на „С.“ Е. за инкриминираните данъчни периоди, се е стигнало до неправомерното приспадане на данъчен кредит.

В рамките на своите правомощия, въззивният съд е коригирал размера на данъчното задължение, което е избегнато да се установи и да се плати, като е намалил същото на 194 299,04лв. и е оправдал подсъдимия за разликата до 198 000,33лв.

Касационната инстанция счита, че не са налице основания да реализира правомощията си по чл.354, ал.2,т.1 НПК. Не могат да се споделят исканията на подсъдимия за намаляване на наложеното му наказание, което той счита за явно несправедливо. Въззивният съд е проявил изключителна прецизност обсъждайки въпросите относими към индивидуализиране на наказанието на подсъдимия, като е ревизирал присъдата на първата инстанция и прилагайки чл.55 НК е намалил същото на две години лишаване от свобода, изтърпяването, на които е останало отложено за период от четири години на основание чл.66 НК. Оценени са с нежното внимание всички смекчаващи вината обстоятелства, които са преценени като многобройни, за да се аргументира и приложението на чл.55 НК при индивидуализиране на наказанието на подсъдимия. По-голяма снизходителност не може да се очаква, предвид нуждата от балансиране на критериите за индивидуална и генерална превенции.

По така изложените съображения, касационната инстанция намира за неоснователен протеста на представителя на прокуратурата и жалбата на подс.М. Т., а решението на въззивния съд за правилно и законосъобразно, поради които следва да е остави в сила.

Предвид изложеното и на основание чл.354, ал.1,т.1 НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260000 от 25.01.2022г. по ВНОХД № 373/2020г. на Апелативния специализиран наказателен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: